

Phật Thuyết Kinh
NGƯỜI PHỤ NỮ GẶP ĐIỀU BẤT HẠNH
TK Thích Tâm Nhãn

Nguồn

<http://www.thuvienhoasen.org>

Chuyển sang ebook 1-7-2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

Link Audio Tại Website <http://www.phatphaponline.org>

Dẫn nhập

“Nếu chúng ta mang thương tích ở chỗ nào sẽ cảm thấy rất đau đớn. Mà cái giá trị của sự đau đớn là ở chỗ chúng ta trị liệu vết thương để ngăn ngừa sự suy nhược của toàn thân. Khổ đau là lẽ thường của cuộc đời, nếu chán ghét mà trốn tránh nó thì sự sinh hoạt trở thành vô giá trị”.

Trong Tập san Pháp Luân kỳ này, chúng tôi xin giới thiệu với quý Phật tử kinh “Người phụ nữ gặp điều bất hạnh” (Phật thuyết phụ nữ ngộ cô kinh 佛說婦人遇辜經), do Sa-môn Thánh Kiên người Tây Vực dịch thời Khất Phục Tân, A.D. 385-431 (Khất Phục tên bộ lạc Tiên Ti cũ - thời Đông Tấn kiến thiết thành nước Tây Tần), Đại Chánh 14, số hiệu 571, trang 944.

Nội dung bản kinh này tương đồng với truyện tích Pháp cú (Dhamma-pada) 113, trường hợp nàng Paṭācārā(1) và truyện Paṭācārā (Theṛī. 134) trong Trường lão Ni kệ (phần năm kệ) thuộc Tiểu bộ kinh (Khuddhaka Nikāya).

Toát yếu nội dung kinh

Kinh kể về một chàng trai đến nước Xá-vệ (Śrāvastī) lập gia đình rồi trở về quê sinh được hai đứa con. Sau người vợ lại mang thai, đến ngày “mãn nguyệt khai hoa”, theo phong tục xưa của xứ Thiên Trúc, người vợ phải về nhà cha mẹ đẻ sinh.

Một sáng nọ, chồng đánh xe bò đưa vợ cùng hai con lên đường. Đến xế trưa, mọi người dừng xe nghỉ ngơi ăn cơm, bất chợt có con rắn độc bò tới tấn công con bò và giết luôn người chồng. Cô vợ thấy cảnh tượng như vậy run sợ hoảng hốt, kêu trời khóc lóc thảm thiết... Khi mặt trời khuất núi, người vợ đành dẫn hai con tiếp tục cuộc hành trình, đi một đoạn không xa lại gặp con

sông. Vì tối trời người vợ sợ bị giặc cướp, vội vã để đứa lớn trên bờ còn ẵm đứa nhỏ lội qua trước. Mới lội qua giữa dòng thì nghe tiếng hét lớn: Mẹ ơi...! mẹ...! Cô ta quay lại, thấy con mình đã bị sói ăn thịt. Cô ta kinh hồn khiếp đảm buông đứa con đang bồng, dòng nước cuốn đứa bé trôi đi. Cô ảo não mê hoặc ngã té trong nước bị sây thai luôn. Về đến nhà lại nghe hung tin cha mẹ mình chết trong trận hỏa hoạn đêm qua, còn cha mẹ chồng thì bị giặc cướp sát hại.

Bao chuyện khổ đau dồn về một lúc làm cô ta mê loạn phát điên, cởi hết quần áo bỏ chạy. Ai thấy cũng xót thương. Có người lại nghĩ cô bị tà ma, quỷ thần quấy nhiễu. Cô ta chạy mãi đến tinh xá Kỳ Thọ Cấp Cô Độc(2), lúc đức Phật đang thuyết pháp cho bốn chúng đệ tử và chư Thiên, Long thần nghe. Khi ấy tâm trí cô ta tự nhiên tỉnh lại, thấy mình khóa thân, mắc cỡ quá nên khom xuống sát đất. Phật bảo A-nan lấy y phục cho cô ta. Cô ấy mặc rồi đánh lễ sát chân Phật, ngồi sang một bên. Đức Phật thuyết kinh về: Tội phước hiện tiền, mạng người vô thường, có hợp thì có tan, có sinh thì có tử, không sinh không diệt tất cả vốn không, tự khởi tự diệt luân chuyển năm đường, ví như bánh xe đã tháo gỡ thì không quay được nữa.

Cô ta nghe Phật nói, tâm khai ý giải liền đắc quả Bất thối chuyển, sáu muện tiêu tan như mặt trời không mây. Đức Phật nói như vậy, tứ chúng vui mừng, chư Thiên, Long thần đánh lễ thối lui.

Lời kết

Cuộc đời đâu chỉ lấy đi nước mắt của người phụ nữ bất hạnh ấy hay nước mắt của nàng Paṭācārā, mà còn lấy đi bao nước mắt của những con người sống trong cảnh chiến tranh, thiên tai, đói khổ, sinh tử phân ly... Dù thế giới ngày nay vô cùng tự kiêu với nền văn minh hiện đại thì chân lý khổ đau vẫn hằng ngự trị đâu đó.

Song, hạnh phúc phải tìm nơi hạnh phúc không thể tồn tại. Quan niệm của Phật giáo tuy chỉ chân tướng cuộc đời là khổ, nhưng không phải chủ thuyết bỏ đời, trốn khổ, hay chán nản, mà hãy nhìn thẳng vào nó để tìm ra con đường giải thoát. Cho nên người phụ nữ bất hạnh kia có đau đớn, có khổ lụy hình hài, thì mới chiêm nghiệm, mới chinh phục được khổ đau. Đức Phật cũng dạy, **“kẻ tự thắng mình lại vẻ vang hơn sự oanh liệt của một dũng sĩ chiến thắng ngàn quân địch trên bãi chiến trường.”** Cô ấy chiến thắng được mình cũng không phải dễ, phải điên

dại, phải lang thang, nhưng không tuyệt vọng, không quỳn sinh, cái giá trị tinh thần căn bản của Phật giáo là điểm ấy. Và khi điên loạn mất trí, sao cô ấy không chạy vào rừng sâu, thôn xóm, chợ búa... mà chạy đến tinh xá Kỳ Thọ Cấp Cô Độc? Vì ánh sáng trí tuệ giác ngộ của đạo Phật luôn song hành với cuộc đời, ánh sáng ấy có thể quét sạch bóng tối dục vọng và khổ đau. Đạo Phật có mặt bắt đầu từ sự khổ đau, từ thân phận con người, từ cuộc đời thực tại để giải quyết những vấn đề thực tại, chứ không từ thế giới siêu hình. Cô ta giác ngộ trong cái thực tại ấy, cái thực tại chơn thường vĩnh cửu trong cái vô thường, là mọi sự mọi vật không thể nào không thay đổi, sau khi nghe Phật dạy: mạng người vô thường, có hợp thì có tan, có sinh thì có tử...

*Người sống một trăm năm,
Không thấy pháp sanh diệt,
Tốt hơn sống một ngày,
Thấy được pháp sanh diệt.
(Truyện tích Pháp cú 113)*

Đạo Phật không ca ngợi, đề cao nổi đời trâm thống, hay tán thán cảnh khổ của thế gian mà muốn nói, nó cần thiết cho chất liệu lý tưởng. Sinh tử là Niết- bàn, phiền não tức Bồ-đề!

1. Paṭcārā: Phiên âm là Bát-tra-tả-la, dịch là “kẻ mang xiêm áo”. Vì lúc nàng phát điên, đi lang thang mang xiêm áo tả tơi nên người ta gọi nàng như vậy.

2. Trong truyện tích Pháp cú, đức Phật dùng thần lực khiến cho nàng chạy vào, và Ngài gọi, Paṭcārā! Tỉnh lại đi con. Nghe tiếng Phật gọi, nàng định thần tỉnh lại.

HẾT